

TALES OF THE WOUNDED LAND

Direcció i guió: Abbas Fahdel **País:** Líban **Durada:** 120 min **Any:** 2025 **Gènere:** Documental **Interpretació:** Documental **Fotografia:** Chrystel Elias, Abbas Fahdel i Ali Srouf

Versió original en àrab, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Una crònica íntima de la guerra que va devastar el sud del Líban, i que va deixar darrere seu una terra cremada i una comunitat ferida que lluita per reconstruir i trobar una aparença de pau. (FilmAffinity)

CRÍTICA

“La poètica de la resistència”

El documental més recent d'Abbas Fahdel, *Tales of the Wounded Land*, es presenta com una obra profundament humana i poètica sobre la devastació del sud del Líban després dels bombardejos israelians de finals del 2024. Filmada enmig de la destrucció, la pel·lícula no es limita a exposar ruïnes materials o funerals, sinó que col·loca en primer pla la capacitat extraordinària de resiliència de la població civil. Lluny d'enfonsar-se en la desesperació, els protagonistes apareixen bolcats en la reconstrucció de les seves llars i comunitats, transmetent una força vital que sorprèn i inspira.

Aquesta insistència a mostrar l'impuls per refer la vida confereix al documental un to esperançador, fins i tot en el seu context de tragèdia. Fahdel no amaga el dolor ni el dol, però l'acompanya constantment amb escenes on les persones tornen a sembrar, reparar, aixecar parets, sostenir els infants. D'aquesta manera, la resiliència esdevé un acte col·lectiu que redefineix la noció de resistència. L'espectador descobreix que la resposta més poderosa a l'horror no és el lament sinó l'obstinació per continuar. La dimensió personal del projecte hi afegeix un element únic. Fahdel incorpora la seva filla petita com a figura central del relat, i això permet que sigui la seva mirada la que acompanyi l'espectador en el recorregut entre runes i testimonis. Aquesta mirada infantil, carregada d'innocència i de curiositat, aporta una frescor que equilibra el pes de les imatges més dures. El contrast entre els ulls d'una nena i les ruïnes d'un poble esdevé un recordatori poderós de la continuïtat de la vida, fins i tot en circumstàncies extremes.

L'arc narratiu del documental culmina en escenes col·lectives que reforcen el sentit de comunitat i d'identitat compartida. Al llarg de gairebé dues hores, *Tales of the Wounded Land* no es limita a mostrar el dolor immediat de la guerra, sinó que l'enllaça amb una reflexió més àmplia sobre la resistència cultural i espiritual dels pobles sotmesos a violència. Aquesta visió, en què el dolor sempre s'acompanya de reconstrucció, confereix al film un to profundament humà i filosòfic. L'elecció estètica de Fahdel reforça el missatge. L'ús de plans llargs, la càmera que s'atura en rostres, animals i paisatges devastats, així com la presència de seqüències poètiques, converteixen la pel·lícula en alguna cosa més que un registre documental. És un poema visual que transforma la cruesa del conflicte en imatges carregades de bellesa i dignitat. Aquesta barreja de testimoni i lirisme ha estat reconeguda àmpliament per la crítica, que destaca la seva capacitat de commoure i d'obrir espai a la reflexió.

El reconeixement més important va arribar al Festival de Locarno del 2025, on Abbas Fahdel va ser distingit amb el Pardo a la Millor Direcció. El jurat va ressaltar la força artística i filosòfica d'un film que aconsegueix, alhora, ser denúncia i cant a la vida. El premi va situar *Tales of the Wounded Land* com una de les obres més rellevants de l'any a l'àmbit documental, confirmant Fahdel com una de les veus àrabs més destacades del cinema contemporani. Aquest treball s'emmarca en la trilogia documental que el cineasta ha construït amb la seva dona i productora Nour Ballouk, iniciada amb *Tales of the Purple House*. Amb *Tales of the Wounded Land*, el cicle aconsegueix un clímax narratiu i temàtic, que aprofundeix en la relació entre guerra, memòria i supervivència. Es tracta, en definitiva, d'una crònica íntima que transcendeix el que és local per convertir-se en un mirall universal sobre com les comunitats afronten l'adversitat.

[...]

Fernando Bertucci – Caligari.com